

Drahokam

The background features a vibrant sunburst pattern in shades of orange, yellow, and red, radiating from the center. On the left side, a hand is depicted in a sketchy, artistic style, with the index finger pointing towards the center of the sunburst.

Chceš-li vyjádřit krásu slovy,
zpoj pocity a fantazii

Radek Škutchan

Drahokam

Cesta

Jen naposledy ještě se tě zeptám,
kam vede má životní, ta temná cesta?
Jednu sílu jsem našel po dlouhém čase.
Sílu, kterou jsem zpocenou rukou chytil ve vší kráse.

V mlhách si jen tak jako vlajka plála,
a před ní tyčila se velká skála.
Já dokázal ji ještě před nárazem do ní.
Odchytit do hluboké kapsy svojí.

Vůle teď má chrabřejší se náhle zdá.

Já řekl jsem si v myšlence, co připlovala...
Nechtěj stále vězet v té vztyčené skále jako nicotná krysa!
Ale donuť ji, aby tobě odolala a na svobodu tě vypustila.

Najdi cestu v temnotě a najdi východ.
Nezastavuj, dokud neuslyšíš svůj šepot.
Potom vyběhni s nataženou rukou ven,
a zalapej po vzduchu čerstvém.

Tam už jsem ale spatřil snahu, jak kráčí přede mnou.
Společně se snahou, chytil jsem, myšlenku a sílu ohromnou.

Proto se teď tebe tady ptám.
Dovolíš, abych přistoupil?
To já jsem hodný časů pán.

Vždyť přijď i ty ke mně blíž
a poznej tak mou něžnou líc.

Já přeji si, aby moje osobnost pro tu tvou,
od teď byla záchranou.

Neboj se už kráčet vpřed.
Můj není skleněný svět.

Mám v něm pouhou lásku smělou.

A jako darem já, budu věřit tobě duší celou.

pokud daruješ mi i ty sebe, společně však se svou cenou.

Krkavčí nastal čas

Ohlédnout znamená vracet se zpět.
Vracet se jinudy, přes temný zbloudilý les.
Nemůžu věřit, snad zraku příkrému svému,
To, co světla má zde zřely.
Tož vyprávěj jinému, už on v náhlém je bdění.

Nohu přelož jen s něžností, tu třeba před první.
Teď zasténej do vzlyků, do tonů kostelních.
Do chmurných časů líbezných pěním.
Tu zaslyš se do zvuků, tu ony jsou popelem ztmavěným
a do letek krkavců, jejichž melodii s větrem si zahrají...

Žárný snad teď přešel sen, mne však v týž moment objal den
a já krok jest svůj, pojal za bludný.
jakési stíny ve smrdutých chvílích, kolem nás prolétly,
v tom snad už oni nevěří v jiných!

To splašení jsou, spolčení a běžící, nevěříc mrzouti

Oni rozhodli se sami...

Do údů pekelných, tam chtěli se pojmout

a do křídel ďábových za čas se zarmoutit

ti bohužel navždy skončili s rány...

Už do dne nemohli vzhlednutí...

Skončili navěky, navěky sami...

do cel jej museli tu jiní zamknout.

Už se jim ze zloby nezhojí, rány.

Tu samota samotná se všemi zakrouťí.

Zbraňovat sobě nebudu, ach já nebudu,

ach já vkročím do štěstí, skrz zářné slunce

a do modliteb světa tu zase nahlédnu.

To až jednou ze svých snů budu se navracet

spanilým krokem, střídě tak k domovu.

Maska

V duši mé, ve skrytu svém schovávám si jeden len.

Jedna víra, kterou tvoří mocných větrů vír, přetrvává přes všechn čas.

Nadchází den ze všech chmurně dlouhých dnů,
a právě v tom, já si nasazuji krycí masku zas.

Svůj len, chráním pořád silou vůle zdatně dál.

Občas však přijdu si na to všechno kolem, jen s mou maskou...
na ten chaos bídný, sám.

Náš svět už dávno z pekelných sil vzplál

Už nejde vrátit ten proud vody, který smetl všechn žal.

Sebelítost vyplývá společně s bolestí z našich srdcí
a někdy možná více, než ty by sis právě přál.

Jsem něco, jako zbloudilá duše,

Osamělý z chmurných časů...
a jen můj smělý nový plán...
Doprovází mne přes tu širou osamělou pláň.

Hlavou hlasy protínají mysl mou a prosby své šeptají.
Prosby, jejichž pokání obsahuje jiskřivě, jisté, silné vysvobození.
Falešný úsměv na tváři, zakřivený v koutcích úst...
Jednou možná upřímným jest, bude,
To až najdu sílu novou znovu růst.

Maska barevná, však do té doby rysy obličeje mého od jistých časů zakrývá.
Slabost má nyní převlékla se ze zoufalosti do pláště.
A já díky tomu povstal, jako fénix z popela a utřel slzy od pláče.

Místo mé

Jedno osamocené místo,
na kterém rybník je.
Vítr tam hraje si vždy s hladinou
a ta do vlnek tvoří se.

Cítím jak do ucha,
tiše šeptá mi.
Svou libou píseň o krajích,
kde se toulal dřív.

Sedím na břehu, pozoruji, jak mraky se bělají
a při tom hlavou,
myšlenky mi běhají.

Různé věci cosi, kdesi.
Zelené lopotí se za mnou vřesy.

Pod nimi hned ležíc spád,
kdes hříbek třpytí se.
Jen slimák ožírající ho
nechce se vzdát a odejít tiše.

Když ale seberu se a domů chci jít,
když již není o čem snít.
Naposledy v louce v dálce,
zahlídnu ještě krále srnce.

Jak nese se,
jak s korunou, parožní svou,
Pyšní se.

Na malé lučině

Na malé lučině, květy se běhají
a jako sníh mrazivý, do větru,
i ony svou písni volají...

„ Prošel tu hošíček v ruce pár kytiček.

Prošel tu, hlavou však klesl a v ruce pár kytiček, pro milou nesl.

Prošel tu hošíček, neměl však zdání, že hřešil v soumraku klekání...

Jeho krok marnivý krapet snad valný, teď sledují květy, v nichž on se plaví. “

Bedlivě květy, bedlivě teď hocha sledují.

Oni jsoucnou řečí, k němu teď šeptají...

Nizoučkým hláskem sotva tak zřetelným...

On však jim rozumí, on srdce má v zasnění...

„ Neskonej svou silou, pro svou plavovlasou milou.

Netrhej už květů více, vždyť lásky důkaz je v začervenání se líce.

Netrhej už květů víc, jinak slzy mnohých z nás teď promarníš...”

“Nebojte se květy mé, předrahé...

Mé skutky nejsou rozmarné a žíznivé ...

Nebojte se květy mé, i když mé svědomí je zabředlé.

Pouze několik z vás utnula ruka má za tenhle v zákoutí zasněný čas...

Pouze několik z vás,

zahynulo nyní pro jinou z krás...

Já nebudu už však trhat vás

a rozloučím se, jako návštěvník váš... kající.

Nebudu už tnout vás víc, raději ať semeno života tu zaklíčí...

Není se čeho bát, vždyť já už odcházím...

s hlavou však skloněnou, doufajíc v odpuštění,

kteřé mě kamsi kupředu provází.